

der findes angaaende Prygl kun tilbage en eneste Paragraf, nemlig § 2, hvor Pryglene fremtræde som Tillægsstraf for Mænd i 15 til 55 Aars Alderen i to Tilfælde: for Vold mod sagesløs, naar der er tilføjet ham Skade eller langt Sygeleje eller lang Tids Arbejdsudygtighed, og naar Volden er udøvet forsætlig, eller Følgerne ere forudsete, og naar Voldsmanden tidligere er straffet som saadan med Fængsel eller med 200 Kroners Bøde — altsaa den habituelle Voldsmand er der ramt i Gentagelsestilfælde —, og dernæst — for at ikke Sædeligheden skulde gaa ganske ud af Sagaen — for gentagen legemlig Omgang eller Forsøg derpaa med Pigebørn under 12 Aar. Straffen skulde ligesom før være 27 Slag, men nu blev det udtrykkeligt sagt, hvor Slagene skulde ramme, det skulde være paa Sædet. Hvad Redskabet angik, blev der ikke fastslaaet noget bestemt om det, men ligesom i det tidligere Lovforslag blev det overladt Hs. Majestæt at træffe Valget ved en kgl. Anordning. Endvidere var denne Lov fuld af Reformere, det var, som om en Reformiver havde grebet dette Straffelovsudvalg og havde besat Sveistrup. Han vidste med Rette, at hvis denne Prygleparagraf skulde glide igennem her i Tinget, hvor der langt fra var Flertal derfor — jeg vil ikke nævne Navnene paa dem, der vare imod Pryglene, men jeg, som selv sad midt i det, ved godt, at i mit daværende Parti var der langt fra Flertal for Pryglestraffen —, maatte den saaledes omsvøbes og indvikles med Sukkergodt, at Pryglebestemmelsen kom til at glide ned som Betingelse for noget andet, i og for sig godt. Derfor smurte man saa tykt paa, derfor forbedrede man dette Lovforslag saa tykt i Retninger, som laa langt udenfor Albertis Ønske og Villie.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at et af Gustav Philipsen og mig udarbejdet Lovforslag, hvor det væsentlige af de gode Ting, her findes, var medtaget, af os som Partimedlemmer var leveret vor Justitsminister, for at han kunde beramme den Dag, da vi her i Tinget maatte faa det behandlet, og han som Minister var parat til at tage Stilling dertil og give Svar derpaa. Sveistrup kendte vore Ønsker og vidste af den tidligere Behandling af Lovforslaget om betingede Straffedomme, hvad Folketinget vilde have, og det i Folketinget forelagte Lovforslag kom til at omfatte alle de Ting, som vilde være Folketinget kære. En Ting fandt Sveistrup af sig selv paa. Jeg syntes den Gang, det

var en kuriøs Idé, men siden er jeg kommen i Tanker om, at det maaske var en god Tanke. Det er Bestemmelsen om Spiritusforbudet. Jeg havde aldrig selv tænkt paa det, men Sveistrup havde tænkt paa det, og, saa vidt jeg ved, en Gang udført det i Praksis ovre paa Samsø, da han var Birkedommer der og strengt taget ikke havde Lovhjemmel derfor, men han havde taget sig til Rette overfor en Drukkenbolt. Det kan være, at det ikke var saa daarlig en Idé, den er i hvert Fald slaaet godt an og er gaaet over i andre Dele af vor Lovgivning. Men af gode Ting indeholdt dette Lovforslag, som jeg sagde, tillige den Bestemmelse, at Voldtægtsforbryderen ikke skulde løslades, hvis Fængselsinspektøren mente om ham, at han endnu var farlig. I saa Tilfælde skulde Spørgsmaalet afgøres ved, at der blev anlagt en Sag imod ham, hvor Dømmen kunde lide paa, enten at han var i en saadan Tilstand, at han kunde løslades efter den Straf, han havde faaet, eller at han skulde hensidde videre i Straffeanstalten, eventuelt indtil Justitsministeren fandt, at Øjeblikket var kommet, at man kunde forsvare at lade ham komme løs. Det er paa den Maade, Samfundet maa være berettiget til at værges sig mod de Mænd, der enten som habituelle, principielle Voldsmænd eller Voldtægttere eller Ildpaasættere vise, at hver Gang de ere paa fri Fod, sætte de deres Medborgere eller Medborgerinder og dermed hele Retssikkerheden i Fare, saa at man ikke kan forsvare at lade dem gaa løse.

Dernæst indeholdt Lovforslaget en Skærping af Lovgivningen overfor Løsgængere og indførte Straf for Alfonsoeriet. Det var et nyttigt Fund og et godt Fund, den Gang man skærpede Straffen for Løsgængeri. Det var noget, som Bondebefolkningen, særlig i tyndtbefolkede Distrikter, dels direkte og dels ved Birkedommerne (og Herredsfogderne i mange Aar havde paapeget Nødvendigheden af. Det var altsaa ogsaa noget godt og noget, der kunde ventes at falde i god Jord. Og hvad Alfonsoeriet angaar, maa jeg sige, at det vel forholder sig saadan, at det aldrig tidligere i vore Betragtninger her i Rigsdagens to Afdelinger har spillet nogen synderlig stor Rolle, for vi have i Virkeligheden ikke kendt noget til det, medmindre vor Stilling førte os til enten som Sagførere eller Dommere i kriminelle Sager eller som Politi at undersøge de Forhold. Jeg for mit Vedkommende har ikke ad anden Vej kendt det eller set det ud-